

[Arne Bjerregaard]

måttet forhandle med socialdemokratiet, og hvor det første, man fik at vide, når man skulle forhandle, var, at dér skulle vi også spare. Vi har, så længe jeg kan huske herinde, skullet spare; hvert eneste år skulle vi skære ned, og det, socialdemokratiet altid først kunne lægge frem, var at sænke ulandsbistanden og at sænke børnetilskuddet. Men nu har de pludselig på begge områder fået en ny holdning, og det glæder os da – det lover godt for fremtiden – hvis det virkelig er en ny holdning og ikke bare overbudspolitik. Det sidste håber jeg ikke det er. Det har historien selvfølgelig vist mange tilfælde af, men selvfølgelig har socialdemokratiet ikke så ofte haft lejlighed til at vise overbudspolitik, det skal jeg indrømme, og derfor håber jeg ikke, det er den vej, man vil ind på nu, men at det virkelig er en ændret holdning til problemerne og et ønske om i samvirke med andre at være med til gradvis at skabe en global udligning. Selvfølgelig kan vi ikke ordne det på kort tid, men det må være en målsætning for os alle at være med til at prøve på at skabe en sådan udligning.

Hvad angår børnetilskuddene, er vi enige i målsætningen, og derfor står det bl.a. også i regeringens skattereformoplæg, at vi må se på børnefamiliernes vilkår. Så i princippet er vi da enige, og vi er glade for, at socialdemokratiet nu ændrer signaler på dette område, for igennem mange år ville socialdemokratiet kun være med til at sørge for at give noget til børnene, hvis de var på institutioner, men ikke til børnene generelt. Nu vil man altså give dem noget generelt til børnetilskud, forhøjede børnetilskud osv. Det glæder os, at man vil være med til den slags familiepolitik, og det skulle vel åbne muligheder også på dette område for at skabe en bedre forståelse generelt set herinde for familiens og især børnefamiliens lidt trængte vilkår i øjeblikket.

Socialdemokratiets ændringsforslag til finansloven virker generelt set ikke særlig gennemgribende, men der er dog visse afvigelser på specielle områder. Selvfølgelig kan vi se på socialdemokratiets handlingsprogram, men ændringsforslagene til finanslovsforslaget er ikke særlig gennemgribende, og de forandrer ikke så forfærdelig meget ved finansloven. De kan forandre noget, og på visse områder kan de forandre en vis retning – erkendt – men ikke så forfærdelig meget. Altså

er forskellen ikke så stor, og det må jeg tage som udtryk for, at socialdemokratiet erkender, at den politik, som regeringen har nedfældet i finanslovsforslaget, er en politik, som socialdemokratiet stort set kan erkende som den nødvendige og næsten den eneste i den givne situation. Det er klart, at man på specielle områder kan have afvigende opfattelse af, hvorledes man skal løse problemerne dér, men generelt set har socialdemokratiet med sine ændringsforslag faktisk sagt: vi ønsker at være med til at føre den politik, som regeringen har lagt frem. Det er sådan set realiteten.

Når jeg ser tilbage til 1982, hvor jeg mener jeg nøje studerede, hvilken politik socialdemokratiet ønskede man skulle føre i fremtiden, må jeg sige, at det svarer nøje til det, som blev ført derefter. Derfor kan jeg også være helt enig med hr. Camre, når han siger, at internationale konjunkturer har været med denne regering, har virkelig været med. De har, jeg havde nær sagt været med til at skabe måske for høj en optimisme, så ikke blot erhvervslivet blev optimistisk, men også for mange private blev for optimistiske, således at vi måske får for højt et privatforbrug. Det vil jeg ikke afvise. Men det må man jo så forhåbentlig sammen med socialdemokratiet senere se nærmere på.

Jeg er også enig med hr. Camre i, at gælden stiger. Vi kan heller ikke afvise, at renten vil hvile som en tung byrde på fremtidens befolkning her i Danmark i mange år frem i tiden, og hårdere og hårdere vil den hvile. Derfor er jeg også enig i, at vi i dette samfund må udnytte de menneskelige ressourcer, vi har, og derfor er det også væsentligt, at vi uddannelsesmæssigt søger at pejle os ind på fremtiden, så vi får mulighed for at udnytte disse globale ressourcer, vi har konkurrence-mæssigt på dette område. Så kan man selvfølgelig diskutere, om vi skal satse på en bred uddannelse, eller om vi skal satse på eliteuddannelse.

Nu havde vi jo eliteidrætten i går, og så vidt jeg hørte, var socialdemokratiet også enig i, at der skulle være nogle elitefolk. Jeg vil også holde på, at det er nødvendigt for Danmark, at man satser på eliten eller lad os sige forskningen. Vi er enige i, at det er nødvendigt med en opsparing for at skabe den nødvendige kapitaldannelse til erhvervslivet, for at erhvervslivet kan ekspandere, og sam-